

τὴν πλὴν ὄψις τῆς λείψας· τὰ ὠρεῖα μαυρὰ τῆς μαλλίᾳ ἦσαν ἐπάργυρα, τὸ ἀνάστημά τῆς ἀπώλεσε τὴν κομψότητά του, τὰ ὄμματα τῆς δὲν εἶχον πλέον τὴν λάμψιν των.

— Ἀ! Κύριε Βωλιέ, ἔρχεσθε νὰ με ζητήσετε τὸ εἰσόδημα τῆς σιωπῆς σας; τῷ εἶπε, ἅμα ἰδὼν αὐτόν.

— Κυρία!... ἐκραύγασεν ἐκθαμβὸς ὁ ὑπάλληλος.

— Δυστυχῶς δὲν εἶμαι πλέον ἀρκετὰ πλουσία διὰ νὰ σᾶς τὸ ἀποτίσω, καὶ ὁ σύζυγός μου δύναται σήμερον νὰ μάθῃ τὰ πάντα.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ προστατευόμενός σου; κόμισσα, ἠρώτησεν ὁ σύζυγος, ὅστις τοσοῦτον χρόνον ἠπόρει τι νὰ ὑποθέσῃ, ὁ προστατευόμενος; χάριν τοῦ οὐοίου τοσαυτὰ ἐζήτησα;

— Ναί, φίλε μου, εἶχες εὖρει πολλάκις παρὰ δέξον τὴν πρὸς αὐτὸν συμπάθειάν μου, θέλω σὲ τὴν ἐξηγήσει. Ὁ κύριος ἦτο γραφεὺς εἰς τὴν δημορχίαν τοῦ τμήματός μου.

— Τὸ ἐνθυμεῖμαι, ἀλλὰ τοῦτο δὲν με πληροφορεῖ.....

— Περίμενε! εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου του ἔκαμε λάθος τι...

— Λάθος!

— Βεβαίως, ἀντιγράφων τὴν τῆς γεννήσεώς μου πρᾶξιν, ἀναγκαίαν εἰς τὴν τέλεισιν τοῦ γάμου μας, ἔγραψα κατὰ παραδρομὴν 1805 ἀντὶ 1800, καὶ με ἔκαμιν αἴφνης νεωτέρων πέντε ἔτη.

— Εἶναι δυνατόν!

— Μάλιστα, φίλε μου; εἶχα σωστά τριακοντα πέντε ἔτη, θίαν σ' ὑπανάδρυσθην καὶ χάρις εἰς τὴν ἀπροσεξίαν τοῦ κυρίου, μ' ἐνόμιστες τριακονταετὴ μόνον. Διετήρησα τὴν πλάνην σου, καὶ ὁ γραφεὺς ὠφελήθη εἰς τὸ σταδίον του ἀπὸ τὸ φιλέρεσκόν μου.

— Κυρία! εἶπεν ὁ Βωλιέ, ταπεινωθεῖς.

— Σήμερον, κύριε, ἀντίπερ ἡ κόμισσα, γελῶσα, πέντε ἔτη περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον δὲν με χρησιμεύουσι παντάπασι, ἐπαναλαβετε τὴν ἐσφαλμένην ταύτην πρᾶξιν, καὶ ἐξαλείψατε ἀπὸ αὐτὴν τὰ ἔτη τοῦ λάθους σας.

— Πῶς, κυρία;

— Διορθώσατε τὸν ἀριθμὸν, ἐπειδὴ εἶναι μετὰ τὸ γραφικόν σας ἡ πρᾶξις.

Ὁ Βωλιέ ἔλαβε τὸν κάλαμον, καὶ ἔκαμε τὴν διόρθωσιν, τὴν νομίμως ἀναγκαίαν.

— Τώρα ὁμολογῆτε, Κύριε, ὅτι εἶμαι τῶν συνένόχων σας. Ἐξαλείψω καὶ τὸ τελευταῖον ἔτη τοῦ ἐγκλήματός μας. Κάτω εἶτι πλέον, εἰς ὑμᾶς, ὅστις με ἀπέδωκε πέντε ἔτη, τὰ ὅποια εἶχα λησμονῆται, σὰς ἀποδίδω ὅτι ἤρχεσθε βεβαίως νὰ μ' αἰτήσετε... Ὑπηρετήσατε, με εἶπον, καλῶς, ὁ ζῆλός σας ἐδικαίωσε τὴν μερίμνάν μου. Λοιπὸν! ἰδοὺ ἡ ἀνταμείβη!

Καὶ ἡ κυρία κόμισσα ἔτεινεν εἰς τὸν πρῶτον γραφίαν τὸ παράσημον καὶ τὸ δίπλωμα τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ Ἀγεώνος τῆς τιμῆς.

— ὦ! κυρία μου, ἐκραύγασεν, ἀσπαζόμενος τὴν μικρὰν ἀλλ' ἐρρυτιδωμένην ἤδη χεῖρα τῆς κομίσσης, πόση εὐεργεσία!

— Ὁμολογεῖτε, Κύριε, ὅτι εἶμαι ἡ μόνη γυνὴ εἰς τὸν κόσμον, ἧτις μέχρι τέλους ἀντήμειψε τὸν ἀνθρώπον, ὅστις ἔκαμιν αὐτὴν πλέον γραίαν.

Π.

ΧΕΙΜΩΝ ΕΝ ΟΛΛΑΝΔΙΑ.

Οὐδὲν ἐκπληκτικώτερον, λέγει περιηγητὴς Γάλλος, παρὰ τὴν ὄψιν τῆς Ὀλλανδίας, εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος. Ὁ τόπος οὗτος ὁ τοσοῦτον γλυκεῖαν ἔχων τὴν βλάστησιν κατὰ τὸ θέρος, ἐνταφιάζεται αἴφνης ὑπὸ συνδρόνῃ πάγων. Τὰ δάση τῶν ἰστών, εἰσιν εἶναι καθεργασμένοι εἰς τὰς διώρυγας, φαίνονται ὡς οἱ μαυροὶ κλώνες τῶν καταξήρων δασῶν. Μόνα τὰ πτερὰ τῶν ἀνεμομύλων, τὰ στρεφόμενα εἰς τὴν πνεγὴν τοῦ βερόν, διατηροῦσι τὴν κίνησιν καὶ τὴν ζωὴν! Ἡ μεταβολὴ αὕτη εἶναι συνεχῶς ἔργον μιᾶς νυκτός. Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον ἡ σκηνὴ μεταβάλλεται καταπληκτικῶς τῷ τρόπῳ. Ἡ Ὀλλανδία ἧτις ἐφαίνετο νεκρὰ καὶ ἔρημος κατοίκων, ἀναζωογονεῖται καὶ ἀναφαίνεται, ἐπαναλαμβάνει τὸ ἐμπόριόν της καὶ τὴν κίνησιν της. Χθὲς ἦσαν λαὸς ναυτῶν ἐπὶ ἐνὸς πλοίου, σήμερον εἶναι λαὸς παγοδρομῶν (patineurs), λαὸς φερόμενος ἐπὶ ἐλκῆθρων.

Ἡ παγοδρομία εἶναι ἡ ποίησις τοῦ πεζοῦ τούτου λαοῦ συνεχόμενος τῇ γῇ διὰ ἐλαχίστου μόνον τινὸς τεμαχίου σιδήρου, πετᾷ ἐπὶ πτερύγων ἀοράτων, ἐπολισθαίνει παίζων, μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς, ἐπὶ κατόπτρου διαφανοῦς καὶ ἀπεράντου, τὸ ὅποιον κάμπτειται ἐλαφρῶς ὑπὸ τὸ βάρος του, καὶ μόλις διασώζει τὸ λευκοεῖδές ἔχον τῆς διαβάσεώς του. Εἶναι ὡς ὄνειρόν τι ἐν πράγματι. Εἶδον Ὀλλανδοὺς ἔχον γραφοῦντας δι' ἐνὸς μόνου ποδὸς ἐπὶ τοῦ πάγου εἰκόνας προσώπων λεπτοτάτας, ζωγραφίας τοπίων καὶ κτηρίων, ἀερογραφημάτων καὶ παντοειδῆς ἰδιοτροπίας ἐκπληκτικῆς λεπτότητος καὶ περιπλοκῆς.

Ἐμπορὸς τις τοῦ Ἀμστελοδάμου παρ' ᾧ κατέλυον εἶχε ταχυδρόμον του, ἀλλὰ τὸν τινα παγοδρόμον, ὅς τις ἐξετέλει ἐκάστης πρωίας, τὴν περιγραφὴν τοῦ λιμένος, μετὰ τυχύτητα βέλους. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν πόλιν τοῦ κυρίου του, ἐκινεῖτο ζωηρῶς ἐπὶ τινος στιγμᾶς χαράττων μυρίας μικρὰς ἀλλοκότους γραμμὰς, ἐπλησίασα μετὰ τοῦ ἐμπορίου καὶ ἀνέγνωμεν ὅλας τὰς εἰδήσεις τῆς ἡμέρας, γιγραμμένας διὰ τοῦ παγοπεδίου ἐπὶ τοῦ πάγου, ὡς ἂν ἠθέλετε γράψαι ὑμεῖς διὰ τῆς γραφίδος ἐπὶ τοῦ χάρτου.

Εἰς Φριζην δὲ, αἱ μὲν ἄνδρες ἀπεκδυόμενοι τα μακρὰ ἐπανωφόριά των καὶ τοὺς πλατυχειλοὺς πέλους των, οἱ ἀναφωνητὴ τοῦ ὀνομαῶ των, ἐνώπιον ὄλων τῶν συνελθόντων κατοίκων, ἐξαρμῶσι, ἀνὰ δύο, ἐπὶ διώρυγος τινος διηρημένης κατὰ μήκος διὰ σανίδων. Ὑπάγουσιν ἀπὸ τὸ ἐν καὶ ἐπιτρέφουσιν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. Ἐχόντες κακλισμένον τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, ἕνα τῶν ποδῶν πρὸς τὰ ὀπίσω, παίοντες τὸν πάγον, διὰ

νὰ ἐπαναλάβωσι τὴν ὁρμὴν των, γλυτερῶσι τοσοῦτον ταχέως, ὥστε μόλις τοὺς βλέπει τις.

Αἱ δὲ γυναῖκες, αἵτινες φέρουν τὴν παραδοξοτέραν ἐνδυμασίαν, τρέχουσιν ἐπὶ τῶν παγοπεδίων ἐλαφρότερον ἔτι τῶν ἀνδρῶν, καὶ, ἐννοεῖται οἰκοθεν, πλέον χαριέντως. Πρὸς τὴν γύμνασιν ταύτην, ἀπαλαττόμεναι τοῦ γιγαντιαίου σκουφώματός των, καὶ τῆς πολυπτύχου ἐσθῆτός των, ὁρμῶσιν ἀκράτητοι ἐπὶ τοῦ πάγου, λαμβάνουσαι, πρὸς ἰσθρῶπιαν τῆς πτήσεώς των, οὕτως εἴπεῖν μυριάς θέσεις θελκτικωτάτας, ἐνῶ αἱ χλαμύδες των καὶ αἱ ἐρυθραὶ καλτιοδεταὶ των κυματίζουν ὡς πτέρυγες κύκλῳ τοῦ σώματός των καὶ τῶν κνημῶν των. Οὐδὲν θελκτικώτερον τοῦ θεάματος τούτου.

Ὁ τόπος οὗτος ἄλλως τε, εἶναι πρωτότυπος εἰς πάντα. Δαλοῦσι γλῶσσαν, ἥτις δὲν ἐννοεῖται εἰς ἀποστασιν δύο λευγῶν. Περιπατοῦσι κρατοῦντες μανδύλι. Δὲν ἀνάπτουσι ποτὲ πῦρ, πρὸ τῆς 12 νοεμβρίου. Τὰς θύρας των, εἰς πάντα καιρὸν, δὲν κλείουσιν, εἰμὴ τὴν νύκτα. Τὰ βρέφη περιπατοῦσι κατὰ πρῶτον ἐπὶ παγοπεδίων. Ὑπάρχουσι νυκτοφύλακες, οἵτινες ἀφυπνίζουσι τοὺς κοιμωμένους ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν, καὶ εἴτινες συλλαμβάνουσι τοὺς νυκτοκλέπτας, πιάνοντας τοὺς πόδας των εἰς καγίδας μηχανικάς. Π.

ΜΕΤΑΓΓΙΣΙΣ ΑΙΜΑΤΟΣ.

Νέα θεραπεία παρουσιάσθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Λυὸν, ὅπου δύο ἱατροὶ ἔκαμον διάφορα πειράματα διὰ νὰ βεβαιωθῶσι περὶ τῆς ὠρελαίας τῆς τοῦ αἵματος μεταγγίσεως. Ἡ ἐγχείρισις εἶναι ἀπλουστάτη, δὲν ἀπαιτεῖ κανὲν ἰδιαίτερον ἐργαλεῖον, καὶ εἰ ῥηθέντες ἱατροὶ ἀποδίδουσιν αὐτῇ μεγάλας ὠρελαίας, ὅχι διότι θεωροῦσι τὸ αἷμα τοῦ ὑγιεοῦς ἀνθρώπου ὡς θεραπευτικὸν πράκτορα, ἀλλὰ διότι ἡ κυκλοφορία τοῦ ἀσθενοῦς, συντηρουμένη διὰ τεχνητοῦ μέσου, διδὲι εἰς τοῦτον ὑπαρξιν στιγμιαίαν, καθ' ἣν τὰ φάρμακα δύνανται νὰ ἐνεργῶσι καὶ νὰ φέρωσι τὴν ὑγείαν εἰς τὰ ἐκνευροσμέννα ὄργανα. Ἡ νέα θεραπεία, ἣ εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Λυὸν, ἐγένετο ἐπὶ νέας γυναίκης, ἥτις, μετὰ πολυχρόνιον ἀσθένειαν, ἀπέθνηκε, ἀτονίσασα τοσοῦτον, ὥστε διέσωζε μόλις ἓνα σπινθῆρα ζωῆς, μὴ ἔχουσα μήτε πνοὴν, μήτε σφγμὸν. Νέος τις ὑποχειρουργὸς τοῦ νοσοκομεῖου ἔδωκε τὸν αἷμα τοῦ καὶ ἡ ἀσθενῆς ἀνέζησεν, τοῦ στομάχου ἡ ἐνέργεια ἐπανῆλθεν, ἡδυνήθη νὰ λάβῃ τὰ κατὰ τῆς νόσου τῆς φάρμακα, καὶ ἐν τάχει εὐρέθη ἐκτὸς κινδύνου.

ΠΟΛΥΣΑΡΚΙΑΣ ΙΑΣΙΣ.

Ὁ Κ. Δάνσελ ἱατρός, ἐνησχολήθη ν' ἀνεύρῃ τὰς αἰτίας αἵτινες δίδουσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὑπέρμετρον πολυσαρκίαν. Ἐκ τῶν πειραμάτων του, ἐξῆξε βεβαιότητος, πάντῃ ἐναντίας τῶν μέχρι τοῦδε δοξαζομένων. Ἡ ἀσθενὴς τροφή αὐξεῖ τὴν πολυσαρκίαν. Ἐξ ἐναντίας ἡ κρεωφαγία, ὁ ὑπόξυνος οἶνος καὶ τὰ διουρητικὰ ποτὰ, ἐπιφέρουσιν ἐν τάχει τὴν ἰσχνότητα, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης σταρῆσεως. Ἡ ἀποχή ἀπὸ πάσης ἀντερεθιστι-

κῆς τροφῆς εἶναι ἡ μόνη τὴν ὁποίαν πρέπει τις ν' ἀκολουθήσῃ παραγγελίαν.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Περὶ νέας ἐκδόσεως τῶν Πλουτάρχου πολιτικῶν.

Ὅτε ἔνεκα τῶν ἐμφυλίων διχονοιῶν καὶ σπαραγμῶν ἔκλινε γόνυ ἡ ἑλληνικὴ ἐλευθερία, ἀνεφάνη εἰς φαινὸς ἀστὴρ, ὁ φιλόπατρις Πλούταρχος, ὅστις εὐρὼν τὰς χεῖρας τῶν συμπολιτῶν τοῦ ἐξσηνεημένους εἰς τὸ ν' ἀναλάβωσι τὸ δόρυ καὶ τὴν ἀσπίδα πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καταλυθείσης ἐλευθερίας των, μετεχειρίσθη ἀντὶ τῶν ὅπλων τὰ ἠθικὰ παραγγέλματα, δι' ὧν ἡδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἐπὶ πολλοὺς ἔτι χρόνους ἀνεπηρέαστα τὰ ἑλληνικὰ ἥθη, καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ εἰς ἡμᾶς κληροδότημα μέγα καὶ ἀνεκτίμητον, αὐτὰς τὰς σοφὰς συμβουλὰς του.

Ἐπὶ δὲ τῆς ἐθνεγεροῖας μας διεδέχθη τὸν Πλούταρχον ὁ αἰοιδιμος Κοραῆς, ὅστις μετατυπῶν καὶ σχολιάζων τὰ συγγράμματα τῶν ἀθανάτων ἡμῶν προγόνων, διήναπτε τὸν φλογώδη τοῦ πατριωτισμοῦ ἔρωτα καὶ ἐξέκαεν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς ἐλευθερίας τὰς ἑλληνικὰς συναισθήσεις, ἀναβρίπιζων τὸ κατὰ τοῦ τυράννου τῆς αὐτονομίας μας ἀσπονδότατον μῖτος!

Ἐκ τῶν συγγραμμάτων, τὰ ὁποῖα ἐξέδωκε καὶ ἐσχολίσεν ὁ δαιμόνιος οὗτος ἀνὴρ, πολυτιμώτερον πᾶντων θεωρεῖται τὸ ἐπιγραφόμενον ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ, διηρῶν ἐν αὐτῇς πάντα τμήματα καὶ ἀπαρτίζον μετὰ τὰς σημειώσεις καὶ τοῦ Διαλόγου ἐπέκεινα τῶν 25 τυπογραφικῶν φύλλων.

Τὰ δὲ πλεονεκτήματα τοῦ συγγράμματος τούτου εἰσὶ διττά· πρῶτον, διότι θεωρεῖται ὑφ' ὅλων τῶν Κριτικῶν ὡς ἀπαύγασμα βαθείας πολιτικῆς ἐπιστήμης, δι' ὃ καὶ δικαίως δύναται τις νὰ ὀνομάσῃ αὐτὸ κρηπίδα πάσης πολιτείας· καὶ δεύτερον, διότι αἱ εἰς αὐτὸ κριτικαὶ σημειώσεις καὶ ὁ πολυφύλλος Διάλογος, τὸν ὁποῖον προτάσσει ὁ σοφὸς Κοραῆς εἰς κορωνίδα τοῦ συγγράμματος τούτου, δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσι κατώτερα τοῦ κειμένου, καθόσον εἰς πᾶν ζήτημα ἐπαστράπτουν ὡς ἄλλοι ἀδάμαντες τὰ ἀξιώματα καὶ αἱ μαρτυραὶ τῶν τε ἀρχαίων καὶ νεωτέρων εὐεργετῶν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐντεῦθεν θεωρῶν τὴν παντελεῖ ἑλλειψιν τοῦ συγγράμματος τούτου ὡς μέγα πρόσκομμα εἰς τε τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν ἠθικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνθρώπου, ἀπεφάσισα νὰ μετατυπώσω αὐτὸ, ἀνευ οὐδεμιᾶς προσθαφαίρεσεως.

Ἀλλ' ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῶν τελευταίων συμβάντων μοι, τὰ ὁποῖα εἰσὶ πρὸς πάντας γνωστὰ, δὲν δύναμαι ἐξ ἰδίων νὰ ἐπαρκέσω εἰς τὰ ὑπερογκὰ τῆς ἐκτυπώσεως ἔξοδα, παρακαλῶ τοὺς ἀπανταχοῦ ὁμογενεῖς, ἵνα συνδράμωσιν εἰς τὴν ἐκδοσιν ταύτην, καὶ εἰ δυνατόν, οἱ εὐαρεστούμενοι προπληρῶσωσι τὸ τίμημα τοῦ βιβλίου δραχμὰς ἑξ, οὐ ἢ ἐκτύπωσης ἤρξαστο ἡδῆ.

Θαρρῶν εἰς τὰ γενναῖα αἰσθήματα τῶν γενναίων συμπολιτῶν μου, ἀπεκδέχομαι τὴν πρόθυμον ἐκάστου συνδρομήν.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 40 Ἀπριλίου 1852.

Χ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ.